

Historie obce Loučim od jejího vzniku do roku 1964

Jako podklad tohoto elaborátu byla použita především kronika obce, vedená od roku 1928 do roku 1964. Čtyři kronikáři zapisovali události každého jednoho roku podle směrnic pro psaní kroniky, jejich osobní vklad je nicméně pokaždé trochu jiný. Všichni čtyři pak zachytili dle svých možností a schopností jedinečné svědectví své doby.

Nemyslím si, že následující čtení má význam jen pro obyvatele a rodáky Loučimi a okolních obcí. Jak svoji dobu prožívali tehdejší současníci může být zajímavé i pro toho, kdo malou vesničku Loučim bude po přečtení několika kapitol z její historie teprve hledat na mapě.

Malá poznámka na okraj – do stylu jazyka jednotlivých kronikářů jsem příliš nezasahoval, protože jej považuji za důležitý doklad tehdejší doby. Pojďme proto společně vstoupit do starých časů.

Kronikáři

13. listopadu 1928 byl jmenován obecním kronikářem def. učitel Antonín Martínek.

Dne 14. května 1935 byl zvolen obecním zastupitelstvem za kronikáře Antonín Mráz, rolník v Loučimi čp. 11.

Po smrti Antonína Mráze byl dne 27. ledna 1942 zvolen místním kronikářem jeho syn Antonín.

V roce 1950 začala kroniku psát Marie Bittnerová, učitelka zdejší školy. Její zápisy končí v roce 1964, kdy je také uzavřena stará kronika, nacházející se v současné době ve Státním archivu v Horšovském Týně.

Od roku začala psát kroniku Marie Mrázová, dcera Antonína Mráze čp. 11, nyní M. Friebelová.

Název obce a původ

O původu Loučimi se vypravuje následující pověst:

Za dávných dob, kde nyní obec Loučim se rozkládá, stával veliký, hustý les a v něm jediná chatrč zbudovaná za dříví a přikrytá chvojím lesním. Obyvatelstvo její sestávalo se ze 4 osob; byl to otec se třemi syny, kteří se lovem zvěře a plody lesními živili. Mnoho let jim uplynulo taktov ve svornosti a lásce. Jednou přepadena však byla rodina tato neznámým bojovným lidem a po krátkém odporu přinucena byla ku vzdání se. Na rozkaz vůdcův byli předvedeni synové před bojovný lid a uloženo jim zanechat všeho a hned s branným lidem vydati se na cestu. Synové, vidouce se přemoženými, vyprosili si před odchodem tu zvláštní milost, rozloučiti se naposledy se svým starým, vetším otcem, kterého nadevše milovali. To když jim povoleno bylo, vešli společně do chatrče, pojali svého otce a tajnou chodbou vyšedše, opodál ve skalní rozsedlině se usadili. Že se jim tato neočekávaná lest zdařila, nazvali místo to loučením; slovo loučení proměnilo se při rozšiřování budov založené obce ve jméno Loučim.

O názvu a původu naší obce uvádí Dr. Fr. Roubík, min. rada následující: Podle úředního soupisu míst z r. 1924 zní správný tvar jména obce "Loučim", kdežto dříve se říkalo „Loučím“. Tato změna se stala jen z příčin filozofických. Podle dotazníku České akademie zachovaly se v lidové mluvě oba dva rody, ženský i mužský - 1. ta Loučim, do Loučimi, na Loučim, v Loučimi. 2. ten Loučim, do Loučima, na Loučim, v Loučimě. Původní jméno obce bylo ovšem „Lučina“, jsou na to zachovány doklady již ze 14. století: r. 1380 in Luczinie (Reliquiae tabularum I. str. 461), r. 1386 Karolus de Lucznina (Archiv český XXXI., str. 381, r. 1392 in Luczinie (tamtéž str. 188), r. 1463 de Luczina (Rel. tab. II. str. 323). Současně však se objevuje i tvar Loučim. Tak r. 1367: in Lucim (Libri canfirmatium I. str. 82), r. 1415 in Luczym (tamtéž VI. str. 164).

Majitelé obce

Aug. Sedláček se spise "Místopisný slovník historického království českého" uvádí následující: „Loučim, farní ves u Kdyně, v níž byl farní kostel již roku 1357. V té době vládl v Čechách Karel Čtvrtý, Otec vlasti. Tehdy byl loučímský kostel nejoblíbenějším poutním místem v celém Pošumaví.“

Roku 1357 byl Loučim majetkem Viléma z Příchovic, r. 1367 je uváděn Zdebora z Příchovic, který podle berního rejstříku držel kromě Loučimi ještě část Příchovic a Slavíkovice. Zdebora na jeho majetcích vystřídal jeho syn Jan Příchovský, který zemřel bez potomků v roce 1392.

Z pozdějších zápisů vyplývá, že Janův majetek přešel na jeho příbuzného, Viléma z Trubec. Ten prodal ves Loučim s platy i dvory Stojmírovi a Vilémovi z Tupadel. Tady je situace poněkud nejasná, protože jiné prameny uvádějí, že Stojmír zemřel již v roce 1371. Majetek zřejmě získali přímo Stojmírovi synové, nazývající se podle svých sídel Stojmír z Tupadel, Martin Rochce z Otova a Vilém Trubec. Tito bratři vlastnili v letech 1393-1416 podací právo k loučímskému farnímu kostelu a kaplanství k oltáři sv. Kateřiny. Za husitských válek vlastní Loučim dva bratři Vilémové z Příchovic, kteří se pro vzájemné rozlišení nazývali

příjmeními. Jeden byl Rohovec a druhý Kravý. V zápisech jsou také rozlišováni jako starší a mladší. Oba byli rozhodnými katolíky a odpůrci husitství.

Roku 1397 vlastnil část obce Zdebor a část Beneda.

V roce 1404 založili kapli sv. Kateřiny bratři Stojmír Trubec na Příchovicích, Vilém Trubec a Martin Rochce z Útova na Kvíčovicích.

V roce 1409 odkazuje umírající Vilém Kravý, který byl bez potomků, dědictví bratru Vilému Rohovci, kterému věnoval mimo jiné v „Lučině“ (Loučimi) panství a patronaci nad kostelem. V druhé polovině 15. století byla pak Loučim držena k nedalekému Úsilovu.

Erb Příchovských z Příchovic

Roku 1410 Jan z Herštějna na Velharticích učinil 1 kopu grošů pražských nadání kostelu v Loučimi za duše svých strýců Svojsě a Dluhomila z Velhartic a jeho rodičů. V roce 1413 daroval faráři v Loučimi jistou nivu k jeho nadlepení Vilém z Příchovic. Vilém Rohovec žil r. 1454 a syn jeho Jan Rohovec z Příchovic připomíná se r. 1486. Příchovští potom přijali kalich a dosadili do Loučimi kněze podobojí.

V roce 1574 zemřel Jan Příchovský, vlastník úsilovského statku, ke kterému náležela také Loučim. Již v posledním pořízení, sepsaném na den sv. Matěje roku 1571, rozdělil bezdětný Jan majetek mezi manželku a spřízněné rody – Fidršpergáry, Vlasaté z Domaslavi a Příchovské. Jako majitel Loučimi je od roku 1577 uváděn Šebestián z Domaslavi, manžel Anny Příchovské.

Významnou, ne-li hlavní složkou života Loučimi je kostel. Svědčí o tom „Chodská registra kostelní v Loučimi“, zveřejněná roku 1914 F. Teplým a která představuje soupis farních účtů za sto let od roku 1599 do roku 1698.

_V roce 1599 platili farnímu kostelu v Loučimi osadníci z vesnic Fleky, Fuchsperk (Liščí), Hadrov (Hadrava), Chudenín, Lhota, Libkov, Loučim, Pláň, Pocinovice, Smržovice.

Loučimský kostel

V pozdějších letech také Kout, Dlačov, Buková, Úsilov, Slavíkovice, Vílov, Miletice a Nevděk. Zádušní kniha také uvádí u každého osadníka výši „desátku“, kterou kostelu platil a z obce Loučim jsou uvedena tato jména: Heytman, Dvořák, Martínek, Halada, Bonoušek, Maršálek, Jarolím, Bejvlová, Hadač, Cíl, Mlezák, Vopršal, Vovčák, Mach, Blažek, celkem 15 rodů. Je zajímavé, že ještě dnes jsou některá jména používána a některým lidem se přezdívá takzvaně „po chalupě“. Jsou to Dvořák,

Martínek, Halada, Hadač, Cíl, Mlezák, tedy více než třetina uvedených jmen.

V roce 1603 se v pramenech setkáváme se Zikmundem z Domaslavi a v Loučímě. Byl to zřejmě syn Šebastiána či Kryštofa. Zikmund je jako majitel Loučimi připomínán znovu roku 1615. Držel pouze část vsi, v berní rule je jako jeho poddaný uveden pouze jeden člověk. Po stavovské bouři byly některým Příchovským, kteří též kolem ve Smržovicích, Dlažově v Loučimi statky drželi, některé zkonfiskovány, jiné jen jako léno ponechány. Ves Loučim koupil Zikmund Vlasatý a r. 1625 kostelu tamnímu věnoval 500 kop.

V období, kdy část Loučimi držel Zikmund Vlasatý, měli zde svůj majetek také Jindřich, Václav a Zikmund, bratři Chlumčanští z Přestavlk a Chlumčan, kteří podepsali konfederaci. Ale protože včas přestoupili ke správné katolické víře, byli v roce 1629 zbaveni vyměřené pokuty a mohli i nadále spravovat svoje statečky Bukovou a Loučim, odhadnuté na 4000 kop míšeňských. V lednu 1655 vlastní Jindřich Vlasatý část vsi Loučim, resp. 10 poddaných. Tři z nich byli započtení do nejzámožnější kategorie, tři mezi méně majetné a zbývající čtyři mezi nejnižší majetkově zařazené. Druhá část Loučimi náležela statku Smržovice, jehož majitelem byl Maxmilián Příchovský. V Loučimi měl rovněž 10 poddaných. Ani v tomto období není v Loučimi uvedeno panské sídlo. V dalších letech se do historie obce zapisuje bystřické panství. V roce 1675 byla samostatná, první polovina Loučimi, náležející Vlasatým z Domaslavi, připojena k panství Bystřice nad Úhlavou, které vlastnil Václav Vojtěch Koc z Dobrše. Ten panství zdědil roku 1665 po strýci Divišovi a v neznámém roce koupil Miletice, Soustov, Běhařov a Loučim. Václav zemřel r. 1698, zanechav třem synům statky tak, aby nejstarší Diviš Liborius polovici všechno a s bratry Janem, Jindřichem a Janem Karlem 1/3 polovice druhé dostal. Jan dostal na svůj díl Loučim a Běhařov.

Druhá polovina zůstala připojena ke statku Smržovice až do roku 1738, kdy byla na žádost Ludvíka Hubatia z Kotnova první polovina vsi od bystřického panství oddělena a spojena s jeho sousedním statkem Libkovem. Před rokem 1751 získali Hubaciové také druhou část Loučimi, když přikoupili statek Smržovice. V roce 1751 byl tedy majetníkem Loučimi, Smržovic, Libkova, Modlína Jan Hubatius.

Škola a vzdělávání

K němu podali loučimští žádost, prosíce ho snažně o zřízení nové školní budovy při faře v Loučimi. Před tím již stávala v Loučímě chatrč, která sloužila jako škola. Měla jedinou místnost, kde učitel, který byl v jedné osobě také zvoníkem, kostelníkem a kostelním zpěvákem, vyučoval čtení, počty z paměti a náboženství. Za řízení chóru, zpěv a zvonění dostával na sv. Martina od přifařených obcí „posnopné“ a o Novém roce koledu – z každého domovního čísla 3 krejcare.

Hubatius se stavbou nové školy souhlasil, ale vymínil si smlouvou, aby ruční práce a práce s potahy při stavbě vykonávali vesničané zdarma. Ostatní náklady se zavázal hradit sám, také vrchní dozor a dosazování učitele si Hubatius ponechal. Nová dřevěná škola, stojící pod farou silnicí měla dvě místnosti. Jan Hubatius, stav se patronem školy, rozmnožil příjmy učitelovy přiděliv ke škole na věčné časy pole a luka. Prvním učitelem byl Antonín Rataj, který zde působil od roku 1752 do r. 1817.

V roce 1834 prodáno bylo panství běhařovské i s patřícími statky hraběti Eduardu Stadionovi, majiteli panství koutského. Tento pán byl držitelem tohoto panství pouze 4 roky, tedy až do roku 1838. V tomto roce byl statek v Libkově rozdělen a prodán jednotlivým občanům a z něho povstaly selské živosti a jsou dosud. V témže roce koupil panství běhařovské svobodný pán z Veitů. Za doby jeho panování na panství tom kvetly zlaté časy – lid dosud rád si na pana toho vzpomíná. Největším přítelem a dobrodincem byl chudému lidu, každoročně mnoho měř obilí, peněz, šatstva a dříví rozdal, s lidmi po česku rozmlouval, jeho se vyptával na potřeby, kde a jak mohl dobrodiní prokazoval – byl to pravý lidumil. Školy na panství pod jeho patronátem rád osobně kolikrát do roka navštěvoval, ve škole dítek na vyučování se vyptával, školní pomůcky zaopatřoval; krásnou knihovnou se honosila též škola v Loučimi, kde prý 150 výtisků obsahu mravného a zábavného se nacházelo. Nejlepší zalíbení míval, jak se sám vyjádřil, o výroční zkoušce, tu nelitoval nikdy, dítky byly šatstvem, penězi a knihami obdarovány.

_Z roku 1844 pochází farní budova s mansardovou střechou, která, vkusně opravená, slouží svému účelu dodnes. V témže roce vypukl ve vsi požár, jemuž padly za oběť i důležité farní ekonomické budovy – stáje, stodoly, které byly později v těžkých podmínkách obnoveny. A jak praví kronikář, vzniklým požárem v obci r. 1844 shořela také celá ze dříví vystavěná školní budova, veškerá akta školní, jmenovaná knihovna a jiné důležité spisy.

Fara

Roku 1847 koupil panství běhařovské kníže z Hohenzollernů-Sigmaringen od Václava z Veitů a byl majitelem až do parcelace v roce 1924.

Tzv. „Catastral Schätzungs Elaborat“, jenž je uložený ve Státním ústředním archivu Praha nám odkrývá, že v roce 1850 žilo ve vsi 434 lidí ve třiapadesáti domech.

R. 1852 koupila školní osada s bývalým patronem školy, knížetem z Hohenzollernů, jednopatrový dům – nově vystavěnou hospodu v obci Loučim od p. Václava Altmana za 4060 zlatých. Hospoda byla pak upravena pro vyučování. Počátkem října

téhož roku byla budova vysvěcena a předána školnímu správci.

Bývalá škola, dnes obecní úřad a knihovna

Od 1. října 1857 působil na loučimské škole jako učitel Josef Blahník. O jeho prospěšném působení svědčí celá řada žáků, kteří po dalších studiích zaujímali vynikající místa ve společnosti lidské. Roku 1869 převzal stát veškeré školství do svých rukou. 4. prosince 1872 jmenován řídícím učitelem v Loučimi p. Josef Blahník, ačkoliv uchazečů bylo několik. Deputace byla vyslána až k c.k. zemské radě do Prahy. Roku 1879 vzrostl počet studujících, vychodivších obecní školu v Loučimi na číslo 10 (ve studiích pokračovali na reálném gymnasiu v Klatovech. Uvádí se: Josef Holý, František Blahník, Jan Zimmermann, Karel Florian, Rudolf Holý, Jan Blumenštingl, Alois Simmet, Jakub Halada, Petr Halada.

Od prosince 1883 až do dubna 1884 zastupoval dp. Augustin Kaplický, administrátor fary loučimské, zájmy školské, byv zároveň členem místní školní rady. Pro tichou a něžnou povahu stal se miláčkem školní mládeže a dobrým přítelem učitelstva. V roce 1885 vzrostl počet žáků dvojtř. obec. školy v Loučimi na takový počet, že 2 třídy naprosto nevystačily a proto měla být zřízena ještě třetí třída. Z příčin finančních vznikly spory mezi říd. uč. J. Blahníkem a poplatníky loučimskými. Situace, která nastala v obci, jest výstižně pojata v slovech uvedeného pana. říd. učitele. Píše následující v „Pamětní knize“ školy: „V té době povstalo mnoho nepřátel proti škole, mluvilo se mnoho, slyšeti byly hlasy o nepodajnosti, hrozby všeho druhu hrnuly se na hlavu řídícího učitele. K vůli šetrnosti pomíjím podati jména podrývačů, jsou mezi nimi i tací, kteří staví se v popředí, dávajíce si jméno národovci a čítají se mezi vzdělance. Zde se vyplnilo přísloví: „Tak svět oplácí.“

Později se přidružil také spor o pitnou vodu. Školní budova neměla pitné vody. Pro vodu se choďovalo k V. Altmanovi, který pak studnu zavíral. Vlekoucí se spor měla likvidovati komise. Poměry před příchodem zmíněné komise líčí J. Blahník takto: „Starostové přiškolených obcí, majíce blaho národa, mladší dorost zvláště na zřeteli, shlukli se opět po vícerém již opěťovaném pokuse na povel daného jim hesla „Spojenými silami“ klásti odpor škole do nekonečna. Vždyť se i ostatní zjevní i tajní nepřátelé proti škole – ke škodě mládeže vyjádřili, že dosud oni i nadále moci budou, žádná třetí třída ani studna školní státi nebude. I usneseno jíti s deputací k okr. hejtmanovi do Domažlic a prositi jej, by komisi nevysílal, zrušil třetí třídu a nepovolil stavbu školní studně.

Přes tento zákrok se komise dostavila a spor vyřešila takto:

1. pro III. třídu najata provisorně místnost v domě p. Jana Bureše.

2. p. Jan Altman dovolil užívání studny pro potřeby školy za nájem 3 zl.

Poněvadž p. Josef Bureš později odřekl místnost, byla věc úplně skončena 8. září 1888 tím, že za odřeknutou místnost najata místnost v čp. 19 od pí. Magdaleny Maškové

Při sčítání lidu v roce 1881 bylo v Loučimi napočítáno 381 obyvatel.

Dne 1. září 1900 odešel na odpočinek zdejší rodák – říd. učitel p. Josef Blahník. 17. září t.r. uspořádána malá školní slavnost na rozloučenou. S oslavencem se srdečně rozloučili dp. farář Göde, učitelé, občané a školní mládež.

Konec 19. a počátek 20. století

V roce 1900 se Loučim stala samostatnou politickou a katastrální obcí a obyvatelé si zvolili obecního přestaveného, který se staral o záležitosti obce. Loučim od roku 1850 patřila do plzeňského kraje, domažlického politického okresu a kdyňského soudního a berního okresu, po stránce církevní k farnímu kostelu Narození Panny Marie. Majitelem obce byl však kníže z Hohenzollnerů a Sigmaringen.

Roku 1908 od dubna do listopadu byly provedeny hlavní opravy kostela. Tři nové zvony 13 q těžké od zvonáře Herolda z Chomútova byly 10. září na obnovenou věž vytaženy a 12. září upevněny.

Ve dnech 17. 18. a 19. května 1909 byly na zdejší věži připevněny hodiny od pana J. Štefka, hodináře v Újezdě u Domažlic.

1. června 1909 byla otevřena zastávka Loučim, která byla nákladem 1100 Kč zřízena.

Zastávka Loučim z roku 1931 a 2007

Podle nařízení c.k. okr. hejtmanství v Domažlicích provedl sčítání lidu v Loučimi p. učitel K. Vilímec – napočteno 310 obyvatel. Dne 10. září 1911 kolem 1. hod. odpoledne letěl veliký balon se vzduchoplavci směrem od Ovčina k Dobré vodě, balon se vznášel nad Lhotou a za Jezvincem zmizel. Balony letěly dosti nízko nad zemí, poněvadž bylo možno dobře rozeznati jejich prapory. Byly to snad první balony, jež nad zdejší krajinou letěly.

První světová válka

27. července 1914 narukovali do první světové války tito záložníci: Antonín Mráz, čp. 23, Tomáš Halada, Václav Böhm, Václav Vávra, Jan Altman, Václav Blahník, Jakub Halada, František Kacerovský. Provázeni jsou ženami a dětmi, očekávali na zastávce vlak. Přitom se odehrály srdcervoucí scény, které vyvrcholily při loučení před nastupováním do vlaku.

1. srpna 1914 vyhlášena všeobecná mobilisace. 20. srpna vyvěšeny vyhlášky pro II. výzvu – od 37 let do 42 let a odvedených branců (rekрутů).

9. září t.r. narukovali: Antonín Götz, Max. Lažanský, Václav Bureš, Josef Halada. Pak byli vyzváni všichni ti, kdož se narodili 1878 – 1890 a vojáky vůbec nebyli. Odvody přihlášených se konaly v Domažlicích 30. prosince 1914.

V únoru 1915 byly provedeny odvody ročníků 1891 až 1895.

V měsíci únoru toho roku byla konána první rekvizice obilí v Loučimi. Obecním starostou v té době byl Václav Šváb. Poněvadž se v té době začal jevit nedostatek potravin, zavedeny lístky, zvané enky.

22. dubna došla zpráva o rozšíření branné povinnosti od 18 do 50 roků.

15. října 1915 museli narukovati: František Šlehoř, Václav Kadlec, Václav Šváb, Josef Bureš, Josef Kostlivý, Václav Eidpes, Josef Zimmermann, Jiří Květoň, Josef Štauber, František Bureš, Václav Štauber, Antonín Franz, Hugo Lažanský, František Rubáš.

V pátek 17. listopadu 1916 ve 13.30 byly sňaty dva kostelní zvony. Předtím bylo na ně zvoněno a jejich hlahol se nesl široko daleko a všem farníkům i vzdáleným vískám oznamoval rozloučení.

V době války podnikali lidé z měst výpravy za aprovisací do vesnic. Bída byla všeobecná. Do Loučimi dojížděli lidé ze Kdyně, Domažlic a Plzně. Mělo se prodávat za maximální ceny, leč ty byly pouze na papíře, ve skutečnosti se prodávalo mnohokrát dražší. Sluší podotknouti, že někteří rolníci měli porozumění pro potřeby obyvatelů měst.

Ve světové válce byli zraněni: Václav Kadlec na italské frontě. Padli: Jiří Böhm, Josef Martínek. V zajetí byli: Josef Halada, Antonín Mráz, Josef Štaubr. Legionáři: Jakub Halada, franc., Emanuel Altman, Václav Eidpes a František Rubáš, ital.

Z cizích zajatců pracovali v Loučimi u nájemce velkostatku p. Holého Italové, také haličští uprchlíci bylo ubytováni u p. Holého, p. Coufala, p. Zimmermanna. V domku paní Hrabíkové byli nějaký čas železničáři z Bukoviny.

1918

Vznik samostatného československého státu po skončení války přivítali i v Loučimi. Již 3. listopadu 1918 byla v chrámu tehdejší farářem Václavem Gódem sloužena slavná mše svatá za naši samostatnost. Po mši bylo zapěno „Te Deum laudamus“ a žák 3. třídy František Veselák přednesl „Modlitbu za vlast“ od V.B. Třebízského. Ke konci zpívaly se státní hymny.

10. listopadu byl zvolen obecní národní výbor. Předsedou zvolen J. Květoň, jednatelem K. Blahník. Úkolem bylo vybírat dobrovolnou národní daň. Sběrka po domech vynesla 1650 Kč, kterýžto obnos odveden okr. výboru ve Kdyni.

1919

Správy obce se ujala po převratu správní komise, která konala první schůzi 17. dubna 1919. Předsedou byl Jiří Květoň, členové:

Václav Kuba, Kamil Holý, Josef Kostlivý, Josef Zimmermann, Antonín Mráz, Jan Altman, Antonín Götz.
V roce 1919 byly provedeny první volby do obce, starostou byl zvolen za sociální demokraty Václav Vávra. 30. listopadu se konala první schůze obecního zastupitelstva.

1921

16. ledna byla v Loučimi založena tělocvičná jednota „Sokol“, starostou zvolen Kamil Holý, nájemce velkostatku. Při založení bylo zapsáno 30 členů.
15. února provedl sčítací komisař p. Karel Blahník, řídicí učitel, sčítání lidu v obci a napočítáno 304 obyvatel. Úbytek proti poslednímu sčítání 6 obyvatel.

1922

Po smrti pana děkana V. Göde ustanoven farářem v Loučimi od 1. června p. František Pařízek.

1923

29. dubna se konala schůze obecního výboru a finanční komise. Starostentví převzal Antonín Mráz, hostinský čp. 23.
2. a 3. května 1923 navštívil prezident Masaryk Chodsko. 3. května jede prezident do Klatov. I naše víska se oděla v ten den ve sváteční háv. O půl desáté se sešly dítky ve třídách, téměř každé mělo v ruce praporek se státních barvách. Ze školy se šlo na zastávku, kamž přišli i hasiči i lid. Zastávka byla krásně dekorována. Dítky, hasiči a lid se seřadili podél kolejí. Všichni, vidouce vlak, přivážející našeho p. presidenta, volají: Ať žije náš tatíček Masaryk! Ať žije republika! Veškerá družina pana presidenta mává rukama ve vlaku a děkuje za projevy; přitom vlak unáší našeho milého a vzácného hosta pryč.

1924

6. ledna zvolen starostou Jan Altman.
27. března vyhořela stodola J. Altmana. Týž den se slavila v obci pouť. Večer byla taneční zábava v hostinci téhož majitele. V té době vznikl požár. V panice vzniklé mezitím ztratily se sokolské peníze.
Téhož roku po žních před setbou prováděli úředníci „Pozemkového úřadu“ parcelaci velkostatku v obci.
Obytnou budovu obdržel jako odstupné dosavadní nájemce Kamil Holý. Budovu, v níž bydleli deputátníci, získal František Kaboň, bývalý šafář, jako odstupné. Stáje koupil Ant. Mráz, hostinský. Obec loučimská vydražila bývalý „Ovčín“. Občané zdejší rozdělili se o stavební materiál z „Ovčina“. Na místě zůstalo toliko obytné stavení, v němž dosud bydlí pan Karel Křížek, který koná službu obecního sluhy. Na místě panských stodol vybudovali se zděné domky bratří Burešovi. Pole si koupili občané z Loučimi, Libkova, Smržovic, Dobříkova, Lhoty a Hluboké.
Tělocvičná jednota Sokol zřídila na návsi Husův pomník, který byl slavnostně odhalen 10. července 1924. Téhož roku byla postavena v obci na návsi obecní váha.

Obecní váha na snímku z roku 1978 – malá budka u pravé strany silnice.

1925

1926

15. února převzal starostenství po J. Altmanovi Antonín Mráz, rolník a hostinský a ve schůzi obecního zastupitelstva dne 2. června byl zvolen jednohlasně starostou.

12. září se slavila v obci pout'. Téhož dne k večeru snesla se nad Loučimí hrozná bouře, provázena krupobitím. Způsobila velké škody. Františku Burešovi, zedníkovi, odnesla vichřice krov a Josefu Burešovi, tesaři, sehnula krov k jedné straně. Kramáři utrpěli také značné škody na cukroví. Vedle hostince A. Mráze byl vyvrácen veliký topol.

1927

Druhého října odstěhoval se z obce poslední žid R. Lažanský, obchodník, čp.39. Následujícího dne přistěhoval se nový majitel Jiří Vaněk, obuvník, ze Staňkov.

Vlevo u silnice čp. 39, později obchod „u Vaňků“. Vpravo úplně vpředu (dvě okna) býval Altmanův hostinec, později stará prodejna. Zbourán v roce 1991.

Loučimská židovská obec a její lesní hřbitov

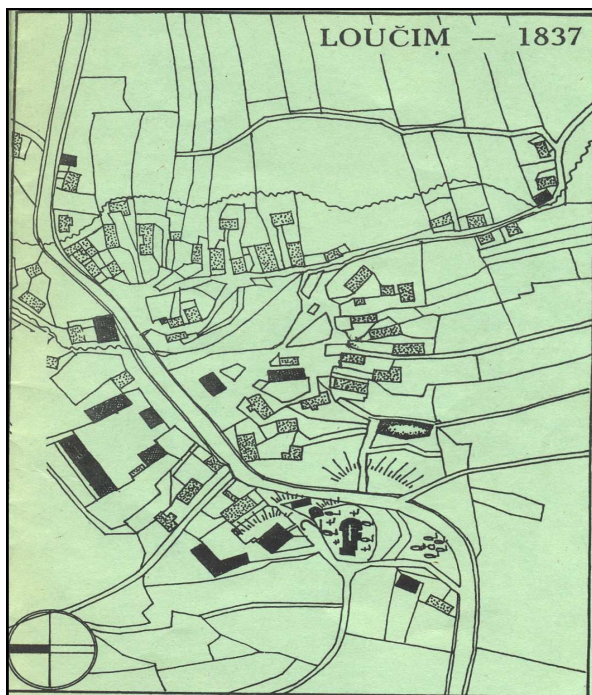
(Zdeněk Procházka – Loučim, kapitoly z dějin obce)

Samostatnou kapitolu historie Loučimí tvoří dějiny zdejší židovské náboženské obce. Nejméně od 10. století se na našem území objevují první zmínky o židovském obyvatelstvu. Teprve v období 13. a 14. století se tvoří nepočetné židovské obce ve většině českých měst. Toto „první“ osídlení však v důsledku epidemií, válek a pogromů zcela zaniká do poloviny 19. století. Od konce tohoto století se vyvíjí osídlení nové, soustředěné převážně na venkov. Židé se živí především jako obchodníci, překupníci hadrů, peří a kovů, pronájemci vinopalen, barvíren a podobně. V průběhu 19. století se židovské obyvatelstvo stěhuje z venkova do průmyslových měst. Výrazně se také snižuje populace židovských rodin. Posléze se židé soustřeďují v Praze, nebo odcházejí do zahraničí.

S loučimskými židy se setkáváme poprvé v soupisu židovského obyvatelstva, pořizovaném v roce 1724. Tehdy zde žily tři rodiny, které tvořilo celkem 15 osob. Od počátku roku 1727 se zřejmě na popud pražské arcibiskupské konzistoře, setkáváme s pokusy přesunout stávající židovské osídlení v obci co možná nejdále katolického kostela. Celá akce, podporovaná císařem, měla předejít údajnému znesvěcení křesťanských svatyní, které by pramenilo z přílišné blízkosti obydlí jinověrců. Díky tomuto, dnes již nepochopitelnému nařízení, se nám mezi 103 dochovanými zaměřenými obcí zachoval také plán Loučimí. Ten je zároveň nejstarším známým plánem této obce vůbec. Ze tří židovských domů, označených na mapce, měl být objekt v blízkosti dvora s otevřeným pohledem na kostel od židů vykoupen a jeho obyvatelé přestěhováni na okraj vsi.

_V následujícím století se počet židovského obyvatelstva

v Loučimí poněkud zvýšil. Kolem roku 1837 je v Loučimí uváděno 7 „israelitů“. Podle duplikátu stabilního katastru „Bauparzellen Protocoll“ od roku 1837 žije v čp. I.a. Aron Löwenthal, po něm Herman Bloch. V čp. II. Isak Hahn, který vlastnil ještě hospodářskou budovu čp. II. V čp. III. Joachim, po kterém následoval Samson Kohn.

Plánek Loučim 1837

V čp. IV. Salomon, po něm Josef Hutter. „Israelity“, jak jsou v protokolu označeni, byli se vsí pravděpodobností také Markus Bloch, který zakoupil domek čp. 39 a Elias Hahn, vlastník domku čp. 15, patřícího až do roku 1853 vrchnosti.

Kolem roku 1850 jsou v Loučimi uvedeni tito osadníci židovské národnosti: Josef Löwenthal, Jakub Leffner a Ignác Bloch se sedmi dětmi, který zde byl kolem roku 1860 obchodníkem, Ignac Hutter se čtyřmi dětmi, David Khon, Šimob Bloch a Rudolf Lažanský se sedmi dětmi, který kolem roku 1872 zasedal v israelitské náboženské obci ve Kdyni.

Podle židovské matriky z dlažovské synagogy, kam loučimští židé chodili na bohoslužby, narodilo se v obvodu obcí Dlažov, Loučim, Běhařov, Libkov, Miletice, Spůle, Soustov, Nová Ves, Smržovice a Lhoty 145 dětí a 52 osob zemřelo. Tyto hodnoty platí pro období od roku 1849 do roku 1895. Na konci 19. století obývali loučimští židé domky čp. 43 „U černých židů“, čp. 21, 32, 35, 39, dále u Šnůrmachrů čp. 4 a čp. 15 a 33. Tyto domky byly, na rozdíl od domů křesťanských, označeny až do roku 1905 římskými číslicemi. V roce 1921 při sčítání lidu jsou v Loučimi uvedeny již pouze tři osoby židovského vyznání. Poslední z nich, Emil Lažanský, se z Loučimi odstěhoval 2.10.1927 do Domažlic.

Zvýšená koncentrace židovského osídlení ve vsi kolem poloviny 19. století vytvořila výhodné podmínky pro vznik židovské náboženské obce, synagogy a židovského hřbitova.

Židovská náboženská obec byla ustavena v první polovině 19. století, ale podle židovského zákona z roku 1893 byla roku 1894 připojena ke kdyňské obci.

Židovská modlitebna – synagoga – vznikla v Loučimi po roce 1830. Naposledy byla umístěna v domě čp. 43, zvaném „U černých židů“. Dům později zakoupil kovář V. Böhm a upravil jej na kovárnu.

Jediným viditelným pozůstatkem, připomínajícím dávno zmizelou a zcela svéráznou skupinu obyvatelstva v Loučimi, je dnes pouze starý židovský hřbitov. Místo posledního odpočinku je skryto v lese na okraji rokliny, vlevo od silnice z Loučimi do Libkova. Z Loučimi k němu vede pohodlná a dobře značená polní cesta. Do roku 1841 byli zdejší židé pohřbíváni na hřbitovy do Poběžovic, Nýrska a snad i do Janovic na Úhlavou.

Židovský hřbitov

Vlastní hřbitov, sloužící pěti židovským obcím – Dlačov, Kdyně, Koloveč, Loučim a Všeruby – byl založen těsně po roce 1841. V letech 1869 – 95 bylo na hřbitově registrováno 69 pohřbů. V roce 1889 byl ve Kdyni založen spolek Chavra – Kadischa, který se měl o hřbitov starat. Roku 1902 měl spolek 29 členů a v roce 1904 provedl rozsáhlejší opravy hřbitova. Ty představovaly především vyspravení brány a obvodové hradby, vysázena byla rovněž kaštanová alej, procházející středem hřbitova. Cesty vysypané pískem a vzorně uklizené prostranství dotvářely tehdejší podobu hřbitova. Poslední pohřeb do země se uskutečnil v roce 1948.

V následujících letech se hřbitov změnil v nepoznání, nicméně počátkem nového století je hřbitov pozvolna upravován do původní podoby. Dnes už není problematické najít zde, mezi kamennými deskami pokrytými hebrejskými nápisy, hrob slavného malíře Mojžíše Rache. Tento semita byl vynikající ranhojič, chirurg a porodník. Oblíben byl především u chudého lidu, protože léčil bez nároku na odměnu. Často také ošetřoval dělníky z kdyňské továrny. Rach, který bydlel ve Kdyni čp. 23, zemřel roku 1869 a byl pochován na loučimský židovský hřbitov.

Plocha hřbitova zaujímá údajně prostor 2733 m². Na první pohled je zřejmé, že je zaplněn náhroby sotva z jedné třetiny. Zdejší židovské osídlení zaniklo dřív, než stačilo svými mrtvými hřbitovní prostor vyplnit. Na náhrobcích je dobře rozlišitelný postupný vývoj náhrobních stél, který osobitě žulové pomníčky přetvořil ve vysoké mramorové jehlance. Právě tyto honosnější náhroby byly na počátku osmdesátých let našeho století poškozeny polomy. Celý hřbitov je zapsán do státního seznamu památek.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

1928

26. února zemřela sl. Emilie Blahníková, industriální učitelka ve výsl.

Na jaře stavěla se silnice. Úsek od státní silnice vsí až k železničnímu mostu vystavěn. Práce se konaly dobrovolně, mnozí občané se nezúčastnili. Na úhradu nákladu obdržela obec 12 000 Kč subvence. Kromě toho si obec vypůjčila 6000 Kč od honebního výboru. Tyto peníze přešly pak ve prospěch obce.

12. května zvolen starostou Václav Blahník, rolník čp. 5.

13. listopadu byl jmenován obecním kronikářem def. učitel Antonín Martínek.

Téhož roku vypukla ve vsi vzteklna. Prvně se projevila u psa Ant. France, rolníka čp. 6. Týž pes kousl do nohy jeho koně, který pak byl očkovan.

1929

Josef Panoš, krejčí, prodal svůj domek čp.33 Františku Klasnovi, železničnímu zřízenci v.v., který se do obce přistěhoval. Sám pak koupil pole nad státní silnicí proti hospodářství Josefa Zimmermanna čp. 52 od J. Altmana, hostinského. Na poli počal stavět domek v červnu. Domek obdržel čp. 56.

5. listopadu 1929 bylo poprvé elektrické světlo asi v 6 domech, druhého dne u ostatních rozsvíceno.

1930

2.12. provedl sčítací komisař K. Blahník sčítání lidu. Napočítáno bylo 239 obyvatel, opět úbytek proti roku 1921 o 65 obyvatel.

1931

24.4. a 4.5. sázely školní děti za dozoru učitelů stromky po obou stranách státní silnice. 6.3. o osmé večer vypukl oheň v domku č. Josefa Hrabíka. Budova úplně vyhořela, příčina požáru nezjištěna.

Pohlednice Loučimi z roku 1931

22.5. se konaly volby do obecního zastupitelstva. Kandidovaly 3 strany: 1. Domkáři a maloročníci získali 69 hlasů – 6 členů. 2. Republikáni 28 hl. 3 členy, 3. Domovináři – 37 hl. 3 členy. Druhá a třetí strana se sdružily pro volbu do obec. zastupitelstva.

12.6. se konala volba starosty, náměstka a obecní rady. Starostou zvolen Václav Blahník, náměstkem Jan Altman, hostinský, členové rady Josef Bureš a Václav Kuba.

Téhož roku se ustavilo v obci vodní družstvo, aby provedlo melioraci polí a luk západně od Loučima. Zásluh o družstvo si získal Antonín Mráz, hostinský.

1933

Asi 20. června přišla na obec Karolina Skřivancová se třemi dětmi. Byla dříve ve Vídni. Ubytována byla v chudobinci.

1934

Dne 19.9. byly převezeny pozůstatky p. pátera Augustina Kaplického z obce Hadruba, kde posledně jako na odpočinku působil a byl pochován ve filiálním kostele se hřbitovem, na zdejší hřbitov, kde byly uloženy. Zásah o toto převezení mají dvě dcery po zemřelém Emanu Holém, a to paní Rainerová, vdova po bývalém soudci ve Kdyni a paní Palterová, manželka bankovního úředníka ve Vídni, které byly jeho žačky.

1935

Dne 14.5. byl zvolen obecním zastupitelstvem za kronikáře Antonín Mráz, rolník v Loučimi čp. 11.

Na žádost občanů loučimských bylo povoleno, aby se první jarní pouť odbývala o velikonočním pondělí a to z důvodů úsporných. Do té doby byla první týden po Velikonocích.

21.4. na Hod Boží Velikonoční projel klub motorových vozidel z Prahy zdejší obcí po státní silnici směrem od Klatov na Domažlice, ohromný počet na motorových kolech a to závod rychlosti. Provoz ten trval od 10 hodin dopolední do 2 hodin odpoledne. Místní hasičský sbor musel střežit silnici, by nedošlo k nějakému úrazu.

31.5. byl vykraden místní kostel, ukradeny 2 kalichy a jedno cimborium.

Ke konci školních prázdnin odstěhoval se z Loučimi do Plzně pan řídící učitel Karel Blahník, zdejší rodák a na jeho místo byl prozatím ustanoven učitel Gosler, rodák z Brnířova. Toho roku postavil Václav Zimmermann čp. 52 novou stodolu a Martin Kafka kolář dal na svoje obydlí nový krov krytý taškami. V srpnu byla spravována státní silnice štěrkem a válcována parním válcem.

11.9. kolem 1 hodiny v noci vypukl požár u Josefa Eidlpesa čp. 45, který se toho času léčil v klatovské nemocnici. Jeho manželka vyvázla jen holým životem. Oheň se přenesl na stavení Jiřího Martínka a pak na jeho stodolu. Při pátrání po příčině bylo vyslechnuto mnoho svědků, panovalo všelijaké neodůvodněné podezírání, výsledkem bylo způsobení neznámým pachatelem. Od roku 1844 to byl 12tý oheň.

1936

Toho roku postavil si Jiří Martínek obytné stavení a Antonín Černý přestavěl svůj domek čp. 28 na vícero obytných místností. Při opravě druhé státní silnice, kdy se bral písek z obecní pískovny a jelikož bylo deštivo a mokro, zasypal písek ze čtyř pětín Josefa Syrovátku, který musel být odvezen do klatovské nemocnice, kde se vyléčil. Týž rok postavil se nový taras podél zahrady Josefa Květoně čp. 22 a dále byla rozšířena silnice od Vaňků až ku hřbitovu. To vše děláno nákladem státu.

1937

3.2. byla zde viděna večír severní polární záře, takže lidé mysli, že ve Smržovicích hoří, kamž chtěli místní hasiči po vytroubeném poplachu jeti.

měla pohřeb Anna Kostlivá, čp. 44, která zemřela náhle při lékařské prohlídce. 30.10. byla konána na hřbitově slavnost 100 leté výročí básníka R. Mayera. 15.2. byl zde otevřen obchod u „Vaňků“, čp. 39 „Družka“ hospodářského družstva v Domažlicích.

Toho roku byla dána první pumpa do obecní studny v roklí. 20.6. zde byli ubytováni vojáci, kteří zde měli cvičení. 26.7. se zabil v noci u Nové hospody Bohumil Hrabík, syn Josefa Hrabíka čp. 40, který pádem s kola dostal náraz do hlavy a tím do rána zemřel. Toho roku byl zde též soud ohledně hraničního plotu mezi zahradami Antonína Mráze čp. 23 a Jiřím Martínkem, ku kterému byli pozváni svědkové takřka z celé obce a trval skorem celý rok. Dopadl v neprospěch Martínkovic.

Před začátkem školního roku byla sem dosazena na místo řídícího učitele učitelka paní Šindelářová. Na podzim byla asfaltována státní silnice.

1938

16.2. měla pohřeb Rosálie Mužíková, bývalá dlouholetá školnice a zdejší hrobnice a poslední dobou jako obecní chudá. 1.5. měl pohřeb Antonín Gótz „David“, zdejší hospodář z čp. 9, který churavěl na žaludeční rakovinu. Jmenovaný byl zakládajícím členem a činným v hasičském sboru a dále dlouholetým starostou místní Kampeličky. 23.9. měl pohřeb Adam Kadlec, zdejší hospodář. čp. 50, bývalý první cestář na okresní silnici od Loučimi ku Lhotě. Zmíněný léčil se mnohokrát v klatovské nemocnici na břišní rakovinu. Při pohřbu měl nad hrobem dojemnou řeč místní duchovní, děkan Frant. Pařízek. Dne 27.11. měl pohřeb Josef Mráz,

syn Antonína Mráze, hostinského v Loučimi čp. 23. Zesnulý byl neúnavným pracovníkem v místním dorostu a činným členem hasičského sboru jako samaritán. Dne 24.9. nastoupil v mobilizaci. vojenskou službu na Českomoravskou vysočinu, kde onemocněl na anginu a byl pak dán do vojenské nemocnice v Německém Brodě, kde se počas léčil, nato pak byl propuštěn do domácího ošetřování, kde mu byla darována krev jeho otcem a sestrou Annou, načež byl převezen do klatovské nemocnice, kde zemřel. Pohřeb se konal za účasti vojenské pocty, totiž doprovodila ho na poslední cestě vojenská skupina jezdeckého pluku na koních z Klatov a též vojenská hudba. Dále jej doprovodil zdejší hasičský sbor a zdejší mládenci a panny.

Dne 1.7. byla zde zřízena četnická stanice a to v domku čp. 42 u Marie Drobičkové, kde nastoupil první službu vrchní strážmistr Blovský, který si najal byt u Jiřího Vaňka čp. 39. V měsíci dubnu koupila Anežka Panošová ze Smržovic „Lomec“ domek v Loučimi čp. 19, který se jí pak nezamlouval, takže jej pak prodala zdejší obci na poštovní úřad, který tam byl již umístěn. Zmíněný domek zakoupili 10.9. dva členové obecního výboru – Václav Blahník st. a Ant. Mráz čp. 11 za cenu 25.000 Kč s tou

výhradou, zdali to schválí obecní výbor a to do 3 dnů. Při schůzi obecního výboru vystoupil v opozici Václav Šváb, výměnkář čp. 24 a jeho společníci a tento prodej zrušen, čímž je nadále místní pošta v nájmu, čímž je obec poškozena, že musí nadále platit z poštovní místnosti 600 Kč ročně a není si jista, že jí bude dána výpověď z tohoto bytu. Dlužno připomenouti, že jest zde nouze o takovéto byty.

_21.5. byla částečná mobilizace a museli ihned nastoupiti vojenskou službu Antonín Mráz čp. 11 a Jiří Blahník, kteří tam museli být 4 týdny. Následkem této mobilizace nastaly v obci noční hlídky na návsi a státní dráze, které museli dělati zdejší občané pod dozorem zdejšího Sokola.

Smržovické mosty na současném snímku

Všechny železniční mosty byly střeženy obecními hlídkami a to pod vojenskými zbraněmi.

Hlavní spoje železniční byly střeženy a to za dohledu vojska, mosty u Smržovic byly podmínovány a připraveny k vyhození. Na to se pak vše uklidnilo, narukovaní vojáci se vraceli do svých domovů, ale od těch dob byla trudná atmosféra mezi lidem a mluvilo se jen o válce.

Dne 13.9. museli všichni zdejší záložníci narukovati v noci na zdejší četnickou stanici, kde byli oblečeni do vojenských šatů a vyzbrojeni a rozesláni do služeb republiky. Byli to: Václav Zimmermann, Jos. Halada čp. 13, Antonín Franc, Čeněk Sirovátka, Jiří Blahník, kteří měli službu na zdejší státní silnici, Antonín Götz a Jos. Šváb museli odjet, totiž odvezení autem na česko-německé hranice. Dále byl dodatečně povolán na zvláštní výzvu Ant. Mráz čp. 11. Dne 19.5. musely se odevzdat všechny domácí zbraně i náboje na zdejší četnickou stanici. 23.9. byla hlášena mobilizace večer rádiem a také ihned vybuchována, že musí všichni záložníci do 40 let nastoupit vojenskou službu. Byli to: Jos. Mazanec, Ant. Černý, Jos. Sirovátka, Václav Kubale, Jos. Šimek a pan učitel Gösler. 2.10. narukoval Martin Kafka.

29.9. byla na četnickou stanici odevzdána všechna rádia. 30.9. bylo nám nařízeno Mnichovskou dohodou, t.j. Německo, Francie, Anglie, Itálie, že museli jsme postoupit mnoho území Německu.

30.11. byl zvolen nynější prezident Emil Hácha s novou vládou v čele s ministerským předsedou Rudolfem Beranem.

Když jsme museli postoupiti Německé říši naše území, tím se přervaly železniční spoje a sice Domažlice – Plzeň – Praha, dále pak Železná Ruda – Klatovy – Plzeň. Následkem toho byla zdejší trať jako hlavní spojovací, totiž vlaky Domažlice – Plzeň musely po zdejší trati na Klatovy a přes Horažďovice a Babiny na Plzeň, čímž zde jezdilo denně asi 16 vlaků.

Německá okupace

1939

8.5. započal stavěti Tomáš Halada nový domek pro jeho hospodářství čp. 13, kterýžto na podzim začal obývat. 8.5. se započal stavěti telefon na zdejší poště s hovornou, na který obec přispěla 1500 Kč. 15.5. byla zahájena telefonizace z této pošty. 4.7. se začal bourati starý klenutý most na státní silnici, vedle transformační stanice. V září byl zaveden lístkový systém. 22.10 bylo nařízeno zatmění veřejných světel a všech oken domácností až do odvolání.

Českomoravský svaz pro mléko, tuky a vejce nařídil soupis všech dojnic na den 2.12 s tím podotknutím, že se má odváděti z každé dojnice nejméně 0,50 dkg másla týdně a veškerý dobytek se nesmí prodávati pod 80 kg živé váhy.

20.4. měla pohřeb Jaroslava Altmanová, dcera Jana a Anny Altmanových, hostinských v Loučimi čp. 49. Zemřela v necelých 18ti letech. 21.5. měl pohřeb Ant. Mráz, hostinský čp. 23, zemřel v 60ti letech na zápal průdušek. Zesnulý byl neúnavný a nenáročný hospodář. Po pohřbu Ant. Mráze bylo rozhodnuto nechat vyfotografovati hasičský sbor a tuto podobenku dát do místnosti

hostince a jednu darovat do obecní kroniky.

15.3. ráno po 8 hodině zabralo německé vojsko Čechy a Moravu, toho dne byla velká zima se sněhovou vánicí, místní obyvatelstvo šlo jim ve všem k ruce k jejich potřebám. 16.3. byly odevzdány všechny zbraně na obecní úřad, počalo se jezdit po pravé straně a bylo nařízeno od 8 hodin večer do rána klid na návsi. 8.6. se propachtovaly veškeré pozemky, patřící zemědělu A.Mrázovi čp. 23, 2.7. se nastěhovala nová majitelka na hostinec Barbora Mauleová.

13. srpna 1939 projíždělo obcí nepřetržitě množství aut a motocyklů na pouť ke sv. Vavřinci u Domažlic, která se stala velkou národní manifestací proti nacistickým okupantům. Zúčastnilo se jí na 100 000 lidí.

V tomto roce si zdejší občané koupili společnou velkou mlátič garnituru na obnos 26000 Kč od firmy Ježek-Blansko, která jest v užívání následujících majitelů: Franc Ant. čp.6, Šváb J. čp.24, Černý Antonín čp.28, Götz Ant. čp.9, Halada Josef čp.10, Květoň Josef čp.22.

1940

19. listopadu byly z příkazu ministerstva školství a národní osvěty byly obecní pamětní knihy náhle odebrány a uloženy v archivu země České. Zápisy letopisných dat bylo přikázáno prováděti do zvláštního sešitu. Pro přísnou německou kontrolu bylo nutno vésti ještě jeden tajný deník, kam se zaznamenávaly příběhy, které nemohly býti v době okupace zapisovány veřejně, poněvadž by to bylo znamenalo pro každého přinejmenším koncentrák. Zápisy, počínaje tímto, jsou vkládány do této knihy z výše jmenovaných sešitů až po válce v r. 1946, kdy počátkem prosince byla z archivu vyzvednuta a přenesena řídicím učitelem Eduardem Šandou tato kniha.

Obecního starostenství se vzdal 1. února Václav Blahník, po něm převzal obecní úřad Jan Altman. 7.2. se vzdal funkce obecního pokladníka Mráz Ant. čp. 11.

Dne 31. března byly zakázány všechny zábavy a veřejné schůze. 2. dubna bylo vyhlášeno, že policejní hodina jest jen do 10 hod. večerní a současně byl vyhlášen „letní čas“, který má trvat nepřetržitě i přes zimní období.

Jak již bylo loňského roku uvedeno v pamětní knize, kdy se počal stavěti most na státní silnici vedle hostince Antonína Mráze čp. 23, byla tato stavba letošního roku 8. srpna dokončena. Na tento most bylo zapotřebí 1500 kg prutového železa do betonu.

Tohoto roku vstoupili do stavu manželského: Marie Francová čp. 6, provdána za Stanislava Šmalcla do Libkova. Anna Böhmoná čp. 43 za Jos. Mauleho a Josefa Kubová čp. 41 se provdala do Prahy.

1941

Dne 26. ledna byl raněn srdeční mrtvicí hostinský a starosta v Loučimi pan Jan Altman. Pohřeb jeho se konal 29.1. za velké účasti místního i cizího obyvatelstva. Zúčastněn byl též sbor zdejších hasičů, kteří zesnulého nesli k věčnému spánku, jelikož byl zesnulý činným členem sboru.

Dne 16. prosince zemřel Antonín Mráz, rolník čp. 11. ve věku 70 roků. Zesnulý zastával funkci obecního kronikáře a člena obecního výboru. Pohřeb se konal 19.12. za velké účasti místního i cizího obyvatelstva. Zúčastněn byl též sbor zdejších hasičů, kteří zesnulého nesli jako zakládajícího člena místního sboru.

Po zemřelém Janu Altmanovi byl zvolen dne 15. února za starostu Václav Kuba, žel. zřízenec v.v. Náměstek starosty: Vojtěch Holý čp. 7. Do obecní rady: Ant. Franc čp. 6, za zemřelého Ant. Mráze Antonín Černý, čp. 28 a za Václ. Klasnu Štaubr Václav čp. 3.

25.2. byly povoleny taneční zábavy, ale jen na masopustní úterý.

Dne 19.7. bylo nařízeno z německých úřadů, aby na každém popisném čísle bylo namalováno nebo nalepeno tiskací písmeno V, nebo slovo „Viktoria“, což mělo znamenat vítězství. Tak i na místní asfaltové silnici museli cestáři toto V vápnem malovati, dále tak i na prkenných plotech, v oknech a zdích bylo malováno a vylepováno jmenované písmeno. Pak byly k tomuto účelu zvlášť tištěny od Němců plakáty, které byly vylepovány na veřejných budovách (na škole, zastávce a pod.), na nichž bylo vytištěno tučným písmem „Německý voják vítězí na všech frontách“.

Dne 20. září vypukl asi o půl páté odpolední u Vojtěcha Holého čp. 7 ve stodole oheň, který se při panujícím východním větru přenesl na sousední stodolu Ant. Černého čp. 28, která lehla téměř popelem. Nebýti rychlé pomoci zdejších hasičů a místního i cizího obyvatelstva, bylo by shořelo i obytné stavení Ant. Černého, které bylo vzdáleno od hořící stodoly jen asi 2 metry. Jak bylo četnictvem zjištěno, mlýnkovala manželka Holého s jejich 12ti letým synkem obilí na mlatě na čisticím mlýnku, který byl poháněn elektromotorem. Ten náhle začal na patře hořet, i seno a sláma, což dole pracující zpozorovali, až již bylo pozdě.

1942

Změna kronikáře

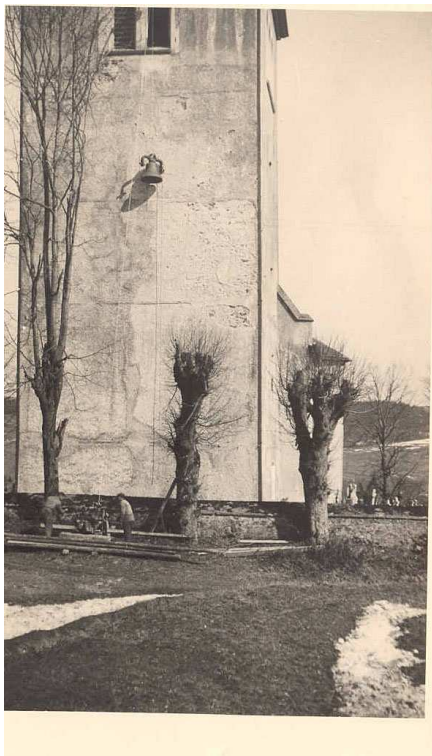
Následkem úmrtí Antonína Mráze čp.11, který byl obecním kronikářem až do jeho smrti, jsem byl já, Ant. Mráz jako syn zeměděle, zvolen zastupitelstvem obce dne 27. ledna 1942 místním kronikářem. Aby bylo každému srozumitelné podotýkám, že rok 1940 vypisuji již sám z provizorních záznamů po mém otci.

2. února zemřel náhle na srdeční mrtvici Klasna Václav, 23. 2. zemřel na mozkovou mrtvici Václav Štaubr, rolník a kovář. Pohřeb zesnulého byl 26.2. Nesen byl hasiči, jelikož býval členem sboru hasičů.

11. března oženil se Josef Kuba, syn Václava Kuby čp. 41, toho času jako smluvní dělník na železnici. Pojal za manželku Josefu Úlovcovou z osady Vráže. 11. dubna měl svatbu Ant. Mráz, čp. 11, za manželku vzal si Impsailovou Annu z Hluboké. A téhož dne se též ženil Ant. Franc čp. 6, jehož manželka je rodačkou z Milaveč. Tyto dvě poslední svatby musely se vézt v kočárech, poněvadž přišel přísný zákaz vozit svatebčany v autech za tím účelem, jelikož již Němcům docházely pohonné látky pro motorová vozidla.

Dne 9. října byli voláni na okresní úřad do Domažlic ohledně malé dodávky a tučnosti mléka tito občané z Loučima: Jos. Šváb čp.24, Václav Veselák, žel. zřízenec čp.51, Josef Halada čp.8, Götz Ant. čp.9, Mráz Ant. čp.11, Štaubrová Anna čp.20, Vávra Václ. čp.26, Květoň Jos. čp.22, Sirovátka Jos. a Petr Eidlpes čp.38.

Třicátý březen byl pro věřící křesťany zdejší farnosti truchlivým dnem. Po letech zeptá se mnohý – proč? Záznam tento dá však vysvětlení, že tohoto dne byly odebřány ze zdejšího chrámu Páně dva zvony, které zvěstovaly věřícím radost anebo zármutek. Byl sejmut jeden velký zvon pokřtěný jménem „Maria“, který byl po prvé světové válce ze sbírek rodáků a osadníků z Ameriky i zdejších věřících nechán ulit v Chomútově. Váha jeho byla 4q.

Snímání zvonů v roce 1942

1943

Dne 13. července zemřel důstojný pan děkan a vikář ze zdejší fary František Pařízek ve věku 63 roků. Jmenovaný skonal v nemocnici v Klatovech. Pohřeb se konal 16.3. za veliké účasti lidu a kněží ze širokého okolí.

Dne 9. března po osmé hodině večerní přijela kontrola od okresního úřadu na slepice. V naší obci navštívili tato popisná čísla: Vaněk, Vávra, obecní domek, faru, Martínek, Kafka, Zimmermann, Kadlec, Halada čp. 13, Mazanec Mráz čp. 11, Halada čp. 10, Götz, Halada Jos. čp. 8, Palterová Eliška. 8. dubna byli na obecní úřad voláni všichni ti, u kterých bylo nalezeno více slepic, než měli hlášených, tam byl s každým sepsán protokol a zaplatila se pokuta. Vybráno bylo na těchto pokutách z „černých slepic“ kolem dvou tisíc korun.

25.2. o půl dvanácté v noci byli probuzeni zdejší občané podivným hřmotem, podobajícím se zemětřesení nebo chvílemi praskotu eternitové krytiny při požáru. Lidé vybíhali ze svých příbytků vyděšení na náves, co se vlastně děje, až se poznalo, že to byl nálet bombardovacích letadel. Viděti bylo západním směrem v oblacích záblesky protiletadlových střel a slyšeti při tom výstřely a detonace pum. V naší obci v některých usedlostech drnčela okna a i dveře se leckde otevřely, jak se vše otráasalo. Druhý den vylo v novinách a rozhlase sděleno, že byl nepřátelský nálet na město Norimberk v Německu.

Dne 2.3. začala práce na úpravě návsi, počalo se kopati nad Götzovic zahrádkou a zavázela se rokle pod rybníkem. Zároveň se rozšiřoval rybník, který nebyl v roce 1942 dokončen. Každé popisné číslo si musela bez výjimky odpracovat 5 hodin. Práce ta se musela prováděti pod dozorem stavitele Mráze ze Kdyně. Dne 14. 3. byla tato práce prozatímně ukončena z důvodu polních prací.

11.10. přijelo večerním vlakem v 6 hodin 40 dětí z Německa (Berlína) do Loučimi, což se stalo omylem, tyto děti měly správně jeti do Loučné. Ježto musely zde přenocovati, bylo nařizeno, aby přinesen byl z každého čísla jeden slavník pro tyto děti, ale lidé se zdráhali, neboť se obávali toho, aby jim nepřišel do těchto slavníků nějaký hmyz, až se poznalo, že jsou tyto děti čisté, teprv každý tento slavník donesl. Byly to děti z lepších rodin, které se přišly ukrýt k nám, protože toho času byl bombardován Berlín. Druhého dne v poledne odtud odjely. Zde se o tomto případě usuzovalo, že to již v Německu vypadá špatně, když se

odtamtud chodí ukrývat k nám do Čech.

1944

Dne 8.1. zemřela Josefa Haladová, výměnkářka čp. 8 na jaterní chorobu.

7.3. zemřel po delší nemoci Václav Böhm, kovář z čp.43, ve stáří 61 roků. Pohřeb se konal 10.3. za velké účasti lidu z širokého okolí, zúčastnění byli i jeho kolegové kováři, kteří zesnulého vynášeli z domu smutku za zvuků hudby, která hrála píseň „Lešetinský kovář“. Na hřbitov jej nesli členové představenstva spoř. a zálož. spolku Kampeličky, po nichž se vystřídali s hasičským sborem, jelikož byl zesnulý u sboru hasičů dlouhou dobu jako člen jednatele a u Kampeličky pokladníkem, kteréžto funkce vedl vzorně a nezištně k prospěchu těchto dvou složek.

Dne 31.5. zemřel Tomáš Halada čp. 13 ve věku 68 let. 29.7. zemřela ve věku 21 rok Milada Haladová, dcera rolníka Josefa Halady z čp. 8. Zemřela v nemocnici v Klatovech, kam byla odvezena na léčení. Rakev byla při pohřbu nesena dvanácti páry družiček a mládenců.

30.6. zemřela Markéta Štaubrová, výměnkářka z čp. 3 a 19. srpna zemřela Babrora Klasnová, vdova po V. Klasnovi.

Dne 19. února měl svatbu Ladislav Kaboň, syn Františka Kaboné čp. 4. Za manželku pojal Marii Šedlbauerovou, dceru malorolníka ze Lhoty, kamž se přizemil.

29.2. obdržel dekret na vládního komisaře zdejší obce p. řídící učitel Karel Gösler, takže byl předchozí starosta obce tohoto úřadování zproštěn.

Dne 1.3. byl jmenován p. katecheta Jan Kukrál na faráře. Jmenovaný byl do tohoto data jen správcem zdejší fary, a to od úmrtí p. vikáře Fr. Pařízka.

Tohoto roku dne 20. července se začalo se stavbou čekárny na zastávce. Od první poloviny května bylo zase pokračováno na úpravě rybníka v rokli pod obecní studánkou. Na tuto práci musela jít z každého čísla jedna osoba si odpracovati půldne a tím byla tato úprava dokončena.

Koncem měsíce září začala oprava zdejšího kostela. První práce se začaly prováděti v sakristii, kdež se přišlo při otloukání omítky na zazděné okno menších rozměrů, které nechal po tomto objevu pan farář Kukrál znovu vybourati, při čemž se přišlo na vzácnou uměleckou práci, byla totiž v tomto okně zazděna mříž, umělecky vytesána z kamene, což vzbudilo u každého obdiv. Po tomto následovala práce v oltářní kopuli, kdež se přišlo po oklepání omítky na původní hvězdicové malby, které se nechaly pak při malbě v původním provedení. Nakonec se prováděly tyto práce v lodi chrámové. Na tyto práce chodili lidé ze zdejší obce a přifařených osad, což dělal každý bezplatně. Tito lidé oklepávali zvláštními kladívky kamenná klenbová žebra a kvádry na středním sloupu kostela. Současně také byly opraveny varhany a zřízeno elektrické světlo.

Dne 23.11. byly zostřeny hlídky na návsi, ve kterých se dosud muselo pokračovat. Bylo nařízeno okr. hejtmanem, že musí hlídati 4 muži najednou, na 4 hodiny 2 osoby. Muži hlídali v noci, ženy, které k tomu byly též zařazeny, musely hlídati přes den a to všichni ve stáří od 16 let do 65 roků. Tyto hlídky měly za úkol pozorovati nepřátelská letadla, zdali něco neshazují (letáky, padákové agenty, parašutisty a pod.)

Poválečná léta

1945

Odvod branců

10. srpna byli branci zdejší obce u odvodu. Odvedeni byli František Štaubr Frant. Bureš a Frant. Coufal. 8. září byly dokončeny oprava kostela, právě před poutí, která se v tu dobu zde slaví.

1946

Nový předseda národního výboru

V tomto roce byla postavena přípojka el. sítě k zastávce, kdež pak bylo zavedeno elektrické světlo v obydlí strážního domku, později pak v čekárně a současně na peronu.

Po volbách, které se zde odbývaly 26. května, obdržely strany tento počet hlasů: sociální demokracie 56, komunisté 36, lidovci 35, národní socialisté 30 a jeden lístek byl bílý.

Po těchto volbách byl zvolen za předsedu národního výboru v Loučimi František Bureš, syn železničáře Josefa Bureše, jelikož předchozí předseda Raimund Böhm se této funkce vzdal.

Z obce se vystěhovali v tomto roce následkem osídlování pohraničí: Raimund Böhm, krejčí čp. 15 a Anna Coufalová. Tyto dvě rodiny šly osídlivat a to do pohraničního města Nýrsko. Domek po Coufalové přijala obec a druhý domek R. Böhma, který tento

předal své dceři, obec Loučim přijati nemohla tím, že nabyl dalšího majitele.

V tomto roce byl podle nové reformy přidělen zdejší obci les v místech tzv. „Dolíku“ u židovského hřbitova a pak pod cestou k „Brůdkám“. Tyto lesy byly přiděleny od Bystřického panství, jelikož byly veškeré lesy zestátněny a několik hektarů těchto lesů přiděleny každé obci.

Za knihovníka obecné knihovny byl zvolen p. Holý Karel, studující syn rolníka Vojtěcha Holého, čp. 7. Při předávání knihovny v ní bylo 97 knih.

Loučimská obec měla koncem roku 1946 203 obyvatel.

Dne 7. července 1946 byl zvolen Petr Eidpes předsedou MNV.

1947

Zbourání domku na „Drahách“

23. ledna zemřel v nemocnici v Klatovech Antonín Götz, rolník čp. 9. Jmenovaný šel na operaci s krčním neduhem, čemuž po operaci podlehl. 30.7. zemřela následkem mozkové mrtvice Anna Štampachová, výměnkářka čp. 12.

V dubnu bylo ve veřejné dražbě rozprodáno zdivo z bývalého obytného domku, který byl postaven při budově panského ovčína na obecních pastvinách „Drahách“. V tomto domku bydlel poslední dobou obecní strážník Karel Křížek, pro sešlost domku, který již pak hrozil zřícením, se pak přestěhoval do obecního chudobince.

1948

Založení třešňové aleje

Dle vládního nařízení byla v naší obci též odpracována 21.3. tzv. „Národní směna vítězství“. MNV se usneslo, že se při této akci vykopají jámy pro osázení ovocných stromků na obecních neplodných pozemcích na stráni nad „Dvorem“. Tato práce byla provedena v neděli za účasti 35 mužů a bylo vykopáno 90 jam. Dne 6. a 7. dubna byla stráň osázena třešňovými stromky, toto práci provedli zdejší občané zdarma.

Dne 31. března měla svatbu vdova Marie Mrázová, hostinská, za muže si vzala Václava Šlegra z Pocinovic. Sňatek byl vykonán na ONV v Domažlicích.

3. dubna měl sňatek Jan Syrovátka, syn domkáře čp. 17, za ženu si vzal Kateřinu z Pasečnice u Domažlic. V listopadu se provdala Josefa Štaubrová, svobodná dcera z čp. 20, za muže si vzala Václava Siku z Mezholez.

Dne 2. února byla přivezena nová mlátičí garnitura, která byla koupena u fy. Jos. Petrmichl Klatovy. Mlátičku zakoupili jako společníci: Kadlec Václav, malorolník, V. Zimmermann, malorolník, Mráz Ant. malorolník čp. 11 a Šlais Josef, malorolník čp. 7.

Druhou mlátičí garnituru koupil Halada Josef, rolník čp. 13. Obě mlátičky stejné velikosti. Toto jest psáno z důvodu, aby po letech se poznalo, jak vnikaly do zemědělství a vůbec na vesnice mechanizační prostředky.

V tomto roce byl zakoupen místní rozhlas od fy. Kratochvíl, Domažlice. Cena rozhlasového aparátu činila 62 tisíc Kčs. Částka byla uhrazena jednak ze sbírek, z honebních peněz a pod. První rozhlasové vysílání bylo provedeno v první polovině měsíce října.

1949

Obdělání ladem ležících pozemků

Na příkaz ONV bylo nařízeno, že pozemky, které nejsou obdělány, musí býti obdělávány. Z tohoto důvodu musel MNV nechat zorat obecné pozemky, ležící ladem, které lidi pustili z nájmu. Jelikož jsou to pozemky ležící na stráni nad obcí, kde jest špatná půda, bylo rozhodnuto na radu p. Ing. Holého založiti na těchto neúrodných pozemcích pastviny. Proto bylo sjednáno se státní traktorovou stanicí, aby co bude možná zorala a nepřístupná místa zorají hospodáři s koňskými potahy.

Dne 14.2. zemřela Mrázová Markéta, výměnkářka čp. 11 ve věku 80 roků. 19. ledna zemřela Anna Štaubrová, majitelka usedlosti čp. 20. 18.8. zemřela Marie Černá z čp. 28 ve stáří 40 roků. Pohřbena byla na hřbitově v Loučimi za velké účasti lidí.

V roce 1949 se přistěhoval nový duchovní správce Ladislav Maleček.

1950

Funkce v místním národním výboru

Kroniku začala psát Marie Bittnerová, učitelka zdejší školy

V měsíci dubnu byly vykoupeny mlátičí garnitury státní traktorovou stanicí. Vykoupeny byly celkem 3 – od Halady čp. 13, J. Šlais čp. 7 a od Ant. Černého čp. 28. a spol. Mlátičky zůstaly u majitelů, ale v době výmlatu si pak s nimi disponovala STS. Po výmlatu byly převezeny do Dlažova a Miletic, po jeho skončení byly převezeny zpět k majitelům.

Na podzim letošního roku již v době setby byla zabrána pole čtyřem rolníkům z Loučimi členy JZD Libkov. Ti nechali pole o celkové výměře asi 3 ha zorat traktorem, rozorali meze a pak zaseli znovu žito. Pozemky ležely při libkovském katastru patřily těmto hospodářům: Halada J. čp. 8, Mazanec Jos. čp. 12 a Sika Václav, čp.20, Štaubr Václav, čp.3. Jako výměnou jim byla nabídnuta půda na zdejších farských pozemcích.

Reorganizace MNV Loučim dne 16. června 1950.

předseda Eidlpes Petr, místopředseda Halada J.čp. 13, členové rady: Vávra Jan, Sika V. Členové MNV Šanda Eduard, ředitel školy, Blahník Jiří, Veselák Václav, Křížek Jan, Kadlec V. Štaubr Petr, Šlais Josef, Bureš Josef, Holý Karel, Šanda Karel, Kuba Václav

Referáty: vnitřní správy – vedoucí předs. MNV Eidlpes P., členové Böhm Frant. kovář čp. 43, Kadlec V. zemědělec čp. 50, Blahník Jiří, zemědělec, čp. 5, Halada Josef 13, Halada Augustin čp. 10, Černý Ant. čp 28.

Referát zemědělský – referent J. Halada čp. 13, členové: Kadlec V. zemědělec čp. 50., Kuba Václav, žel. zam. v.v. čp. 41, Šlais Josef, zem. čp. 7, Mráz Ant. čp. 11, Zimmermann V. čp. 52, Franc Ant. čp.6.

Referát školství, osvěty, sociální a zdravotní správy – referent ředitel školy Šanda Eduard, čp. 2, členové: Josef Šváb, zem. čp. 24, Jan Křížek, pošt. úředník čp. 15, Jan Eidlpes, pošt. úředník čp. 15, Zimmermann V. zem. čp. 52, Štaubr Petr, malíř pokojů čp. 47.

Referát výživy, techniky, dopravy. Referent Jan Vávra, zemědělec čp. 26, vyživovací komise: Karel Šanda, studující, čp. 2, Veselák V. žel. zam, čp. 51, Bureš J. žel. zam. čp. 54, Petr Štaubr čp. 47, Josef Květoň, zem. čp. 22, Seidl Václav zem. čp 49, Bureš Frant, stavebník čp. 53, Josef Štaubr, žel. zam.v.v. čp. 34

Referát finanční – referent Sika Václav, zem. čp. 20, finanční komise Ladislav Maleček, farář čp. 1, Karel Holý, účetní čp. 7, Václav Rubáš, pošt. úř. čp. 33, Josef Šimek, čp. 4, Josef Mazanec zem. čp. 12.

Dne 22. dubna zemřela K. Götzová čp. 9, ve věku 67 let, 6. prosince Barbora Myslivcová čp. 19 ve věku 54 let a 30. prosince Terezie Kostlivá čp. 48 ve věku 75 let. Dne 11. února 1950 konala se v Loučimi svatba Jana Chodory a Milady Eidlpesové čp. 38 a 18. února oženil se Václav Koutník s Marií Bytlovou čp. 36. Dne 25. listopadu se konala na zdejší faře svatba Karla Cvačky a Marty Panošové čp. 38. 11.2. se narodil Josef Panoš, synek Barbory a Raimunda Panošových čp. 56, 4. ledna Václav Böhm, synek Barbory a Františka Böhma čp. 43, 15. února Josef Dědina, synek Anny a Jaromíra Dědiny čp. 12 a 9. dubna Jiří Kubec, syn Emilie a Josefa Kubece čp. 42.

1951

Nová stříkačka hasičskému sboru

Hasičskému sboru v Loučimi byla v lednu přidělena jedna nová, motorová stříkačka zn. PS6 ze státních prostředků. Cena 105 000 Kčs.

Dne 11. listopadu dopoledne byl proveden nábor členů do Svazu československo-sovětského přátelství. Bylo získáno 9 členů.

Dne 9.11. byla založena při zdejší škole skupina pionýrského oddílu, složená ze žactva 4. a 5. postupného ročníku. Dne 31. října odcházejí ze zdejší obce noví branci a 1. listopadu nastupují vojenskou službu. Jsou to Karel Šanda a Václav Rubáš.

Dne 9.2. zemřela Marie Šauerová čp.7 ve věku 80 let. 22. března zemřela Marie Zimmermannová čp. 52 ve věku 81 let, 30. července zemřel Josef Halada, rolník čp. 8 ve věku 57 let na mozkovou mrtvici.

2. června uzavřeli sňatek Jaroslav Široký a Marie Kadlecové čp. 50, 8. září Václav Jindra a Marie Mazancová čp. 12 a 29. září J. Simmet a Zdenka Haladová čp. 8. Dne 10. listopadu byli oddáni Jiří Pohlava a Anna Eidlpesová čp. 8.

1952

Založení JZD

24. května byl ustaven výbor žen. Členství přijaly Anna Veseláková, Kristina Martínková, Anastasie Blahníková a Ludmila Vaňková. Dne 26. srpna bylo ve zdejší obci založeno Jednotné zemědělské družstvo, do něhož vstoupili všichni zemědělci ze zdejší obce (38) s výměrou 119 ha orné půdy a 70 ha luk a pastvin.

Přípravný výbor JZD: Ant. Černý čp. 28 předseda, Jiří Blahník čp.5, Augustin Halada čp.10, Josef Simmet čp.8, Ant. Mráz čp. 11, Josef Bureš, zemědělec a důchodce čp. 53, Eliška Šimková čp. 4, Ludmila Vaňková čp. 39.

30. srpna byla konána členská schůze a provedeny volby činovníků: skupináři Václav Kadlec čp. 50, Josef Šlais čp. 7, agronom Ant. Franc, čp. 6, skladník V. Zimmermann, čp. 52, účetní Ant.Mráz čp. 11, jednatel, zapisovatel a kult. referent Eduard Šanda

čp. 2.

20. prosince byl uzavřen civilní sňatek Ant. Černého a Anny Götzové. Jména si každý ponechali. Dne 24. května zemřela Anastasie Haladová čp. 8 ve věku 54 let.

1953

Morálka členů JZD

Celková pracovní morálka členů JZD byla dobrá. Organizace práce byly narušeny vystoupením některých členů z JZD. Tito členové budou zavaláni na MNV, kde jim budou přečteny vzorové stanovy a budou současně upozorněni, že svým jednáním poškozují ostatní družstevníky a tím je i poškozován družstevní majetek. Tato věc jest trestná.

Dne 1. dubna zemřel poslední pastýř Loučima Josef Syrovátka ve věku 78 let, 18. dubna bývalý starosta Václav Šváb čp. 24 ve stáří 73 let. 23. dubna zemřela tragickou smrtí (přejeta vlakem) Anna Černá čp. 28 ve věku 74 let. 30. dubna zemřel vykrvácením do mozku Josef Hrabík čp. 40, železničář na penzi ve věku 83 let. 11. června zemřela Františka Rubášová čp. 28 ve věku 74 let.

V roce 1953 se narodili v Loučimi: Zdeňka Simmetová čp. 8 (31.1.), Jana Cvačková čp. 56 (11.2.), Zdenička Černá čp. 28 (15.3.) a Karel Halada čp. 10 (23.4.).

1954

Pokulhávání práce v JZD

16. května se konaly volby členů do MNV a ONV. Do MNV byli zvoleni tito členové: Josef Simmet 123 hlasy, Karel Šanda 118, Josef Kubec 118, Josef Bogner 88, Josef Halada 78, Jaroslav Široký 87, Václav Veselák 77, Eleonora Šimková 72, Kristina Martínková 69.

V měsíci červnu byla odstraněna stará kolna, stojící u obecní váhy, kterou MNV používal na dříví a byly též opraveny obecní studně. 1. července byl otevřen dětský útulek, který je umístěn v budově školy. Útulek navštěvuje 12 dětí a vede jej Anna Křížková z Loučimi čp. 15. Provoz byl ukončen 30. října.

Výroba v družstvu není uspokojivá. Je třeba, aby družstevníci viděli příčiny neúspěchu sami v sobě, ve špatné organizaci práce. Mnozí družstevníci mají nadměrné záhumenkové hospodářství a to je odvádí od jejich hlavní práce v družstvu.

Práce v JZD stále pokulhává. Koncem roku 1953 vystoupily z družstva manželky těchto družstevníků: J. Simmet, Ant. Franc, J. Šváb, J. Šleis, Aug. Halada, Zimmermann V., J. Květoň, Kadlec V. a Štauber čp. 3, Sika V, Bureš J. Jirotko J. V roce 1954 vystupují z družstva další členové L. Vaňková čp. 39 a Bureš J. čp. 54.

26. září zemřel Václav Seidl čp. 46 ve věku 74 let, 23 října byl na zdejší hřbitově pochován Václav Blahník, dlouholetý starosta obce. Zemřel ve věku 71 let. Dne 23. ledna byli oddáni ve zdejší kostele Ludmila Vaňková a František Grösl.

1955

Přeložení učitele

V měsíci lednu se podali žádost na MNV manželé Štaubrovi, neboť chtěli předat hospodářství a odstěhovat se. Na chůzi pléna byl tento návrh zamítnut.

Jelikož s. Josef Bogner nemohl ze zdravotních důvodů zastávat funkci tajemníka MNV, byl na toto místo zvolen Karel Šanda, nar. 1930, čp. 28, který je zaměstnán jako výkupní inspektor Mlékařských závodů.

Dnem 1.9. byl z úřední moci přeložen ředitel nár. školy Eduard Šanda jako učitel na zvláštní školu do Kanic. Na jeho místo byla určena Marie Bittnerová. Dále působí ve zdejší škole jako učitelka Marta Roučková.

V roce 1955 se narodila Jarmila Simmetová čp. 8 a Jana Grösllová čp. 39.

Dne 31. ledna zemřel ve věku 75 let Karel Křížek, zasloužilý policajt a obecní hajný. Byl posledním bubeníkem naší vesnice. Ve věku 77 let zemřela 3. července Františka Haladová čp. 13.

Dne 31. prosince se ženíl Karel Šanda.

V roce 1955 podali odhlášky a současně vystoupili z JZD další členové: Vávra čp. 26, Kadlec čp. 50, P. Eidlpes čp. 38.

Předsedou JZD je stále A. Černý. V družstvu zůstává menšina zemědělců a ještě i mezi nimi dochází k nesouladu. Zvláště tragické je to s dojením dobytka a s krmením. MNV musí sám dávat příkazy jednotlivým družstevnicím, které se v dojení střídají. Několikrát se stalo, že musel jít do stáje krmit předseda MNV s tajemníkem, protože dobytek ve stájích bučel, měl hlad a nebyl podojen.

Protože družstvo bylo během roku téměř v rozkladu, požádal jeho předseda A. Černý o zproštění z funkce. Mnozí totiž

poukazovali na špatné hospodaření v družstvu a na dobré v jeho dvoře.

1956

Změna ve funkci předsedy družstva

11. dubna byl zvolen nový předseda družstva J. Šimek.

Začátkem listopadu byl zvolen nový předseda JZD Jiří Blahník. J. Šimek začal pracovat u stavebního podniku v Domažlicích. V září se do bytu ředitele školy nastěhovala M. Bittnerová. Učitelka Marta Roučková odešla na školu do Pocinovic a do zdejší školy byla určena Jarmila Krejčová.

Téměř 90% žáků se hlásí na náboženství. Ve zdejší obci téměř všichni občané jsou římsko katolického náboženství a každou neděli chodí poctivě do kostela. Vyučování ve škole je vedena na základě materialistického pojetí. Je tu v rozporu výchova školní a výchova domácí.

10. ledna zemřel A. Franc. čp. 6 ve věku 76 let, 12. února bývalý starosta Václav Kubec čp. 41 ve věku 79 let, 6. dubna bývalá farská hospodyně Marie Mašatová – 80 let. 28.5. zemřela Anna Hrabíková čp. 40 ve věku 48 let. 6. června zemřel Josef Panoš, krejčí čp. 33 ve věku 67 let.

9.10. se narodil Karel Šanda, synek místního tajemníka MNV.

1957

Smrt bývalého šafáře Fr. Kaboně

19. května se konaly volby do národních, okresních a krajských výborů. Zvoleni byli – předseda Jaroslav Široký, tajemník Karel Šanda, člen rady Václav Bureš, předseda zem. komise Šleis Josef, předs. osvětové a školské komise Václav Rubáš, předs. finančně rozpočtové komise Jan Křížek.

3. října započali loučimští občané pracovat na úpravě rybníka, který se nalézá u památné lípy, staré několik století a která je zákonem chráněna. Na rybníce se pracovalo brigádnicky každou neděli. Rybník byl buldozerem vybagrován, stěny jsou vydlážděny kamením a cementem. Kolem rybníka bude udělána hradba, protože bude hluboký skoro 2 metry.

Dne 6. dubna zemřel bývalý loučimský šafář František Kaboň ve věku 80 let. V noci z 5. na 6. dubna vracela se do svého domku paní Jirotková, kterou přivezli v autě členové SNB. Hned při výstupu z auta zpozorovali zář v okně Fr. Kaboně. Členové SNB vnikli rychle do domu. Ve světnici, kde pan Kaboň bydlel, byly dveře uzamčeny. Po otevření se naskytl všem hrozný pohled. Pan Kaboň ležel u dveří blízko uhláku mrtvý – zadušený dýmem, neboť ve světnici hořelo. Hořela postel a peřiny, kde mrtvý předtím spal. Požár pravděpodobně vznikl od sirky, kterou si pan Kaboň zapaloval dýmku. Napolo udušený se ještě dobelhal ke dveřím, nemohl však ven, protože byl jeho dcerou, paní Šimkovou, uzamčen. Jmenovaná zamkla dveře proto, aby otec nechodil v noci po domě. Smrt pana Kaboně zapůsobila velmi mohutně na všechny naše občany, protože jmenovaný byl v 80ti letech velmi svěží, stále pracoval a vypomáhal všude, kde bylo zapotřebí. Často pomáhal ve škole a na faře. Pohřeb byl krásný. Zúčastnily se ho děti z celé školy, protože všechny měly pana Františka Kaboně rády.

Dne 8. května zemřela paní Marie Martínková ve věku 79 let a 14. října paní Josefa Böhmová ve věku 74 let.

1958

Nové představenstvo družstva

17. února byla volba nového představenstva JZD. Zvoleni byli – předseda J. Šleis čp. 7, místopředseda J. Blahník čp 5, účetní Al. Haladová čp. 10, skupinář J. Simet čp 8, zootechnik V. Kadlec čp. 50, pokladník P. Eidlpes čp. 38, skladník V. Zimmermann čp. 52.

1959

Stavba drúbežárny

Koncem ledna se konal na škole zápis do 1. tříd. Z Libkova ani Smržovic se nedostavilo ani jedno dítě, pouze z Loučimi 3 žáci – Zdeňka Černá, Zdeňka Simmetová a Karel Halada.

12. února se konala v hostinci u Lišků výroční členská schůze JZD. Členům byly vypláceny doplatky za odpracované jednotky. Výše jednotky za rok 1958 byla v penězích 10.90 Kčs, v naturáliích 5.91 Kčs. Celá schůze proběhla za veselé nálady. Družstevnice navarily játrovou polévku, zelí, knedlík, vepřové maso, vlašský salát, řízky, tlačenko a chléb.

Koncem února se započalo se stavbou drúbežárny na louce bývalého majitele Jana Vávry za vsí „Na palouku“. Louka byla sice rozdělena na záhumenky, ale ty byly z těchto důvodů přemístěny. Stavba je montována z dílů a družstevníci objednali pro začátek 600 kuřat.

V lednu se vrátil z vojny Ant. Černý čp. 9 a Josef Šváb. Dobrovolně pracovat do družstva šel A. Černý. J. Šváb, o kterém pracovní úřad rozhodl, že bude také pracovat v družstvu, si podal stížnost a uvedl mnohé příklady, kdy např. Miroslav Blahník, jehož oba rodiče pracují v JZD, je zaměstnán v inseminační stanici v Koutě, dále Miroslav Květoň, jediný syn, je zaměstnán v ČSAD. Také dvě dcery předsedy družstva J. Šleise si volí jiné zaměstnání a práce v družstvu se vyhýbají.

15. září se přestěhoval poštovní úřad do poštou opraveného domku paní Hrabíkové. 1. ledna daroval ONV osvětové besedě v Loučimi promítačku. Od této doby je v hostinci každou sobotu promítán film. V tomto roce byl vyzděn rybník v dolejší vsi, blízko p. Šleise čp. 7.

14. ledna se narodil Jiří Grösl, 7. dubna narodila se manželům Šandovým dcerka Jaroslava a manželům Weinfutnerovým dceruška Jaroslava.

28.9. zemřela Alžběta Burešová, rozená Hynčíková.

1960

Sloučení družstev, stěhování kanceláří

3. ledna se konala slučující schůze JZD Loučim, Dobříkov a Smržovice. Společné družstvo dostalo název „Šumava“. Jako předseda byl zvolen Vladimír Götz ze Smržovic, místopředseda Josef Šleis z Loučimi

Koncem února byla dokončena oprava obecního domku pod školním hřištěm. V budově byly upraveny místnosti pro MNV a dvoupokojový byt k pronajmutí. Protože na úpravě domku si odpracoval nejvíce hodin Eduard Šanda, pracovník MNV a předseda KSČ v Loučimi, rozhodla rada MNV, aby byl byt přidělen jemu.

28. února byla přestěhována ze školní budovy kancelář MNV do opraveného obecního domku. Byl přestěhován a upraven rozhlas. Do uprázdněných místností ve škole se přestěhovala, se souhlasem školského odboru, kancelář JZD. Stálý provoz v kanceláři velmi narušuje vyučování v dolejší třídě. Též traktory, které se spuštěným motorem často stojí pod okny, ruší klid a pozornost žáků. Přes stížnost ředitelky školský odbor souhlasí s umístěním kanceláře JZD ve škole.

V polovině srpna přijeli do naší obce žáci stavební průmyslové školy v Domažlicích, aby pomohli dostavět stáj. Tato stáj stojí blízko Smržovic. Žáci a učitelé byli ubytováni ve škole. Vařila jim uklízečka školy, paní A. Šandová.

1. září byl v naší obci zahájen začátek školního roku. Změna nastala u vyučujících. Ředitelka M. Grúzová nastoupila mateřskou dovolenou. Nástupkyní se stala učitelka B. Wicková ze Kdyně. Ve škole je 35 žáků.

19. listopadu byla z Loučimi odvezena paní Palterová, tetička zemřelého básníka R. Mayera. Byla velmi stará, časem ztrácela myšlenky, utíkala stále z domova a hrozilo nebezpečí, že jí zajede auto. Ještě tento den byla také odvezena do Dobřan její dcera, která jako svobodná žila s paní Palterovou. Tato dostávala nervové záchvaty a dvakrát se chtěla utopit v rybníka pana Bayera.

16.9. narodil se manželům Grúzovým synek ... 23. března zemřela Marie Kylišová, rozená Kubová. 27. srpna zemřel pan Josef Halada, který dlouhá léta pobýval v Americe.

5.3. provdala se ředitelka naší školy M. Bittnerová za pana Víta Grúze. 16. dubna provdala se sl. Marie Anna Haladová za pana Zdeňka Eidlpeša.

1961

Záměna v rakvi

Začátkem ledna odstěhoval se z naší obce hostinský Jindra. Na jeho místo přišel nájemce pan Tichý. Podle nového školského zákona byla přejmenována národní škola na základní devítiletou školu.

19. ledna 1961 byli občané naší obce rozrušeni smrtí družstevníka pana Květoně, který toho dne ráno odjel do Kdyně k lékaři a pak se oběsil blízko Kdyně pod Škarmanem. 27. ledna jsme byli všichni zarmouceni smutnou zprávou, neboť zemřel na zápal plic Karel Holý. Bylo mu teprve 32 let.

Druhý dne po této truchlivé zprávě zemřela v Loučimi slečna Barbora Štaubrová, stará 74 let. Tato žena celý život nevycházela z domu mezi lid, ba ani nechodila do školy. Žila i doma velmi primitivně, celým zjevem překvapovala.

Dne 18.1. odstěhoval se z naší obce Karel Šanda, předseda MNV. Odstěhoval se do Klatov. Novým předsedou byl zvolen Vojtěch Rubáš ze Smržovic.

30. dubna se konal pohřeb Anastázie Altmanové z Chodské Lhoty. Jmenovaná zemřelá byla již 29. dubna převezena domů z domažlické nemocnice. Několik hodin před pohřbem otevřeli pozůstalí rakev, aby se rozloučili se zemřelou. Jaké však bylo jejich zděšení, když v rakvi ležel zarostlý muž. V několika hodinách byl sice omyl nemocnice napraven, zemřelá A. Altmanová pohřbena na loučimském hřbitově, ale rozrušení našich občanů a zděšení pozůstalých, kteří již 24 hodin lkali na neznámým mužem, potrvá delší dobu.

Od 1. září je naše škola ustavena jako jednotřídní. Až do této doby byla stále dvojtřídní. Počet žactva klesl na 28 žáků. Vyučuje zde sama s. ředitelka M. Grúzová. Ze třídy v přízemí je zřízena cvičebna pro žáky školy i pro jednotu Sokol. V přízemí je také stále kancelář JZD.

1962

Loučim střediskovou obcí

Od 1. září se poprvé nevyučuje náboženství, jelikož se z celé školy přihlásili pouze 3 žáci.

V tomto roce byla v naší obci otevřena samoobsluha. Prodejna je moderně zařízena.

V roce 1962 byl v naší obci oddán Zimmermann Václav. Také Švábová Marie ze Semošic zde byla oddána.

Zemřeli: 21.3. Kaboňová Marie, 87 let, 23.5. Václav Šlégl čp. 55 věk 57, 12.9. Josef Kostlivý čp. 44. věk 88, 8.10. Alžběta Palterová, věk 86 let.

Naše vesničkou Loučimi je sice malá, ale velmi pokroková. Má 52 čísel a 198 obyvatel. Rozhlasových přijímačů je v obci 50 a televizorů 19.

Práce v našem JZD je z velké části zmechanizována. Družstvo má svých 8 kolových traktorů a 1 traktor pásový. Dále si zakoupilo 1 obilní kombajn. Z těchto důvodů bylo nutno snížit počet tažných koní. K 31. prosinci má družstvo 20 kusů koní.

V prosinci byli 4 koně prodáni na maso.

Koncem června se odstěhovala z Loučimi vedoucí pohostinství p. Dagmar Tichá s rodinou. Hostinec byl 2 měsíce uzavřen.

Začátkem září jej převzal pan Václav Jakl z Hájků. V hostinci je vzorně čisto a teplo.

K naší střediskové obci Loučim (178 obyvatel, 48 domů), patří následující obce: Smržovice (152/44), Dobříkov (126/40), Libkov (138/38) a Branišov (45/11).

1963

Oprava kostelních hodin

V měsíci lednu byly silné mrazy a sněžení. Mrazy dosahují až -26 stupňů. Nejhorší počasí bylo 14. a 19. ledna, kdy se k silnému mrazu přidal silný vítr, tvořily se závěje a kdo nemusel, nevyšel ze stavení. Lidé jsou velmi nešťastní, protože právě v této kruté zimě není čím topit. Do každé rodiny se dává 10q uhlí na rok. Kdo spálil uhlí přes léto, nedostal na zimu. Lidé páliili pouze dříví a mnozí trávili většinu dne v posteli, topili pouze večer. V lednu se dával příděl 1q uhlí.

Od 1. ledna nastala změna ve funkcích JZD. Anna Mrázová, bývalá zootechnička, převzala funkci skladnice po L. Gröslové. Zootechnikem se stal V. Zimmermann. Od 1. dubna odchází na vlastní žádost s. Haladová, účetní a její funkci přebírá Marta Mrázová ze Smržovic.

Již v listopadu 1962 se započala práce na kanalizaci v Loučimi a sice od Vaňků čp. 39 k hostinci. Po několik roků tekla tady močůvka z družstevní stáje poblíž fary. Práce byly dokončeny v březnu a dubnu tohoto roku.

V měsíci květnu a červnu začaly po 35 letech odbíjet hodiny na zdejší kostelní věži. Celý stroj a bicí zařízení bylo z velké části zničeno, takže zavolaný hodinář z Prahy nechtěl opravu provést. Letos však hodiny opravil dobrovolně pan Vít Grúz, který po oba měsíce věnoval po práci svůj volný čas této opravě.

10.3. se narodil Milan Kalaj. Zemřel Jiří Martínek 1.3. 87 let, a Barbora Bečvářová 25.5. věk 68.

Volby do národních výborů

V dubnu byla dostavěna nová kovárna JZD z bývalé stodoly Václava Štaubra (u Němců).

14. června se konaly volby, odvoleno bylo během dopoledne. Předsedou se stal František Šlégl z Libkova čp. 44, tajemníkem Jaroslav Široký Loučim čp. 50, náměstkem Alžběta Javorská Loučim čp. 51 a členové rady byli Václav Bureš, Loučim čp. 54, Rubáš Vojtěch, Smržovice 20 a Votruba Josef, Dobříkov 36.

Tady stará kronika končí. Podle zákona je uložena ve Státním archivu v Horšovském Týně, ale díky prozřetelnosti bývalých funkcionářů byla zkopírována a tuto kopii opatruje paní Marie Friebelová, čp. 11, která se v roce 1973 stala místní kronikářkou. Až na dvě výjimky (učitel Martínek a učitelka Bittnerová) zůstala tradice zachována v jediné chalupě (u Duchků).

Pro doplnění – jednotřídní škola v Loučimi byla zrušena v roce 1981. Posledním učitelem a ředitelem byl pan Jaroslav Kubů ze Kdyně. Děti začaly dojíždět zvláštním autobusem (školákem) do čtyřtřídní školy v Pocinovicích, kde paní Friebelová dělá ředitelku.

Prodejna na návsi byla stavěna v akci „Z“, stavba začala v roce 1974 a 13.12.1975 byla slavnostně přestřižena páska. Do devadesátých let ji provozovala Jednota, která ji posléze odprodala. Další majitel měl desetiletý závazek prodejnu provozovat. V roce 2007 ji prodal a protože věčné břemeno skončilo, změnil ji nový majitel na obytný domek. Provizorní prodejna se v době uzávěrky rukopisu publikace připravovala v bývalé škole. Hostinec byl v roce 1991 restituován bývalým majitelem Cyrilem Felixem za Staňkova (spolu s domem čp. 55 vedle hostince). Od té doby byl hostinec uzavřen, až jej v roce 1995 odkoupil pan Jiří Matějka z Beňov, opravil jej, přestavěl a provozuje jej dodnes.